

κούριερ - ντελιβεράδες - εξωτερικοί
είναι πολλά εκείνα που μας διαλύουν στις δουλειές στο δρόμο

πήραμε υλικά απ' όλα, και
φτιάχνουμε μια ολοκαίνουργια μηχανή
ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΑΣ!!!

**ΑΣ ΤΗΝ
ΟΔΗΓΗΣΟΥΜΕ
ΟΛΟΙ!!**

Το Σάββατο 9 Δεκεμβρίου 2006 στο Πολυτεχνείο
αμφιθέατρο Γκίνη - 12.00 το μεσημέρι

**ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ**

και ύστερα

ΓΙΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΜΟΤΟΔΙΑΔΗΛΩΣΗ!!

Από τις 25 του Μάρτη, συνάδελφοι του κλάδου συναντιόμαστε κάθε Σάββατο στις 17:00 στο Πολυτεχνείο στην οδό Στουρνάρη και συζητάμε με σκοπό τη δημιουργία κλαδικού σωματείου των courier, delivery και εξωτερικών. Το καταστατικό είναι πλέον έτοιμο και θα παρουσιαστεί σε πανηγυρική εκδήλωση στις 9 Δεκέμβρη. Γιατί φτιάχνουμε το σωματείο;

Γιατί είμαστε χιλιάδες και δεν έχουμε φωνή. Γιατί η ταχεία ανάπτυξη του κλάδου έχει περάσει από πάνω μας. Και για να δώσουμε μια πολύ γενική εικόνα θα κάνουμε μια μικρή αναφορά:

Είμαστε ο κλάδος με τα περισσότερα εργατικά ατυχήματα. Σύμφωνα με μια έρευνα που δημοσίευσε το Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας το φθινόπωρο του 2002, η δουλειά μας είναι ιδιαίτερα κοπιαστική, η χρονική πίεση μας δημιουργεί εργασιακό άγχος και πολλοί υποφέρουν από αναπνευστικά και μυοσκελετικά προβλήματα (γοναλγίες, οσφυαλγίες, αυχεναλγίες). Η παροχή μέσων ατομικής προστασίας είναι ανύπαρκτη. Δεν φτάνει που είμαστε κακοπληρωμένοι, αγοράζουμε και τον πανάκριβο εξοπλισμό από την τσέπη μας. Από το πιο μικρό μαγαζί μέχρι την πιο μεγάλη εταιρεία η ευθύνη της συντήρησης του δικύκλου βαρύνει εμάς τους ίδιους - κι όταν την ευθύνη αναλαμβάνει η εργοδοσία, η συντήρηση είναι συνήθως ελλιπής. Ο κλάδος μας μαστιζεται από άγνοια για το ωράριο, τις αμοιβές, τις υπερωρίες και τα ρεπό. Δυστυχώς, οι εργοδότες σκοράρουν από τα αποδυτήρια - γι' αυτό ήρθε η ώρα να κατεβάσουμε ομάδα στο γήπεδό. Κι α υ τ ή η ο μ ά δ α είμαστε όλοι εμείς, είναι το σωματείο.

Πολλοί ίσως ρωτήσουν, ποιος ο λόγος για τόση κουβέντα; Γιατί δεν αντιγράψαμε ένα άλλο καταστατικό να τελειώνουμε;

Αποφασίσαμε να δώσουμε ιδιαίτερο βάρος σε μια δημιουργική διαδικασία όπως η εβδομαδιαία εργατική μας συνέλευση γιατί πιστεύουμε πως μόνο μέσα από τον εποικοδομητικό διάλογο μεταξύ συναδέλφων μπορεί να προκύψουν οι δεσμοί που θα κάνουν το σωματείο μας μαχητικό και διεκδικητικό. Μόνο έτσι μπορούν να χτιστούν σχέσεις αλληλεγγύης που να αντέχουν στις δυσκολίες που φέρνει η φθορά του χρόνου. Η συμμετοχή είναι το Α και το Ω, κι εμείς δε θέλουμε ένα σωματείο σφραγίδα που θα συνεδριάζει μια φορά το χρόνο. Δεν θέλουμε να δημιουργήσουμε μια ακόμα χούφτα εργατοπατέρες που θα αποφασίζουν για μας. Γι' αυτό η συμμετοχή όσο το δυνατόν περισσότερων είναι απολύτως αναγκαία. Γνωρίζουμε πως ο καθένας μας πνίγεται μέσα σε μια άκρως απαιτητική πραγματικότητα. Όμως αν δώσει ο καθένας ό,τι μπορεί από το χρόνο και την ενέργειά του, το λίγο γίνεται πολύ. Το σωματείο δεν είναι υπόθεση κάποιου άλλου. Είναι δική σου υπόθεση.

Η εβδομαδιαία συνέλευση δεν πρόκειται να σταματήσει. Θα συνεχίσει και τους επόμενους μήνες, τουλάχιστον μέχρι το σωματείο να εγγραφεί στα τηρούμενα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών. (Τότε θα αρχίσει η επίσημη ύπαρξή του). Καλούμε τους συναδέλφους να συμμετάσχουν στη διαδικασία όσο ξένη ή περίεργη κι αν τους φαίνεται.

Πώς αλλιώς να το πούμε; Πάρε τον κολλητό σου κι έλα.

Για την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την συμμετοχή,
Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου

Ιστορίες με κούριερ

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες

Όταν κάποιοι από εμάς ξεκινήσαμε να δουλεύουμε πριν από καιρό σαν εξωτερικοί / κούριερ, το φανταζόμασταν σαν κάτι το «περιστασιακό». Να δουλέψουμε κάπου, και μετά βλέπουμε. Οι εργασιακές ευκαιρίες και τότε (1989-90) ήταν πάνω κάτω οι ίδιες. Άλλοι ήταν φοιτητές, άλλοι σπουδαστές, άλλοι μετά το λύκειο και το στρατό. Εμάς δεν «είχε» ο μπαμπάς μαγαζί, ούτε κονέ στο δημόσιο. Έτσι γίναμε τα πρώτα γρανάζια της βιομηχανίας παροχής υπηρεσιών, που τότε ξεκίναγε να μπαίνει δυνατά στο χώρο εργασίας. Εταιρείες κούριερ τις λέγανε και προσλαμβάνανε αμέσως.

Μετά από 15 χρόνια περίπου, πάλι κάποιοι από εμάς συνεχίζουν να οργάνουν τους δρόμους της Αθήνας και όχι μόνο, κάνοντας την ίδια δουλειά, αλλάζοντας μόνο τους εργοδότες κάθε φορά. Τελικά το «περιστασιακό» έγινε μόνιμο, και κοντεύει να πάρει και σύνταξη! (εντάξει, πλάκα κάνουμε). Η καλύτερη δουλειά, οι καλύτερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης γενικότερα, έμειναν όνειρα για κάποιους! Τα ψίχουλα του τότε (40.000 δρχ περίπου ο βασικός) έγιναν ψίχουλα του σήμερα (644 ευρώ ο βασικός). Οι συνθήκες εργασίας; Δύσκολες και τότε, δυσκολότερες σήμερα. Δραματική αύξηση των αυτοκινήτων, αύξηση των ατυχημάτων σε βάρος μας. Αυξημένες παραγωγικές απαιτήσεις από τις εταιρείες και κάθε εργοδότη, ανελέητο κυνήγι από τους τροχόματσους, που προσέχουν λέει για την υγεία μας!!

Μπορούμε να πούμε πολλά ακόμη, αλλά δεν χρειάζεται, γιατί τα ζούμε κάθε μέρα όλοι εκεί ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ. Όσον αφορά τις εταιρείες; Εκεί είχαμε δραματικές αλλαγές για την τσέπη τους. Αλλαγές που ούτε και οι πιο διορατικοί μανάτζερ του είδους δεν φαντάζονταν. Τα κέρδη τους εκτοξεύτηκαν χρόνο με το χρόνο, απέκτησαν θυγατρικές, κτίρια δικά τους, στόλους αυτοκινήτων, γίνανε και πολυεθνικές άμα λάχει! Δηλαδή κοινώς ξεπατώθηκαν στα φράγκα, τα οποία τα 'καναν βίλες, ακριβά

αυτοκίνητα, ακριβά ταξίδια, κλπ.

Πού πάτησαν για να τα κάνουν όλα αυτά; Μα φυσικά στις πλάτες μας! Στις πλάτες των χιλιάδων «περιστασιακών» εργατών του δρόμου. Το πηγάδι με τους άνεργους ήταν και είναι ακόμα αστείρευτη πηγή ΕΙΔΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ (: βλέπε «ανειδίκευτος» εργάτης). Είναι σαφές βέβαια ότι οι εργαζόμενοι κούριερ, ντελιβεράδες, εξωτερικοί, από την «πίτα» πήραν το περιτύλιγμα μόνο. Γιατί στα αιτήματα για αυξήσεις και καλύτερες συνθήκες στη δουλειά, οι εταιρείες απαντούν ότι ήταν δύσκολη χρονιά και ίσως κάνουν και απολύσεις! (Ο γνωστός εκβιασμός του τύπου «σκάσε γιατί περιμένουν ουρές για δουλειά»).

Υπάρχουν όμως και καλά μηνύματα. Συνάδελφοι που οργανώθηκαν και συνεργάστηκαν μεταξύ τους, διεκδίκησαν πράγματα και τα κέρδισαν, βελτιώνοντας έτσι κάπως τις ζωές τους. Αυτός είναι λοιπόν ο δρόμος, και είναι ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ. Με την αυτοοργάνωσή μας και την αγωνιστική μας διάθεση, έχουμε μόνο να κερδίσουμε. Αν συνεχίσουμε να αδρανούμε στο σύνολό μας, έχουμε να χάσουμε περισσότερα από αυτά που ήδη χάνουμε. Αν δεν οργανωθούμε, αν δεν ενώσουμε τις φωνές μας, αν δεν παλέψουμε εμείς για τα δίκια μας, δεν πρόκειται να το κάνει κανείς άλλος για μας. Τέλος, αν δεν δείξουμε ότι ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ τότε είμαστε άξιοι της μοίρας μας!

**ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΚΕΡΔΟΣ
ΔΕΝ ΜΟΙΡΑΖΕΤΑΙ!!! ΜΟΝΟ ΚΑΤΑΚΤΙΕΤΑΙ!!!
ΜΕ ΑΓΩΝΑ, ΘΕΛΗΣΗ, ΥΠΟΜΟΝΗ, ΕΠΙΜΟΝΗ!
ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΘΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ!!!**

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

KENTPI
(κούριερ με άποψη)